

Precum în faptul că cel ce nu crede în Fiul nu va avea viață, deși toți așteaptă să învie, prin viața ce nu o vor avea primii, dar o vor avea ceilalți, nu se înțelege viața trupului, ci fericirea pregătită Sfinților; la fel, faptul că cel ce va fi păzitor puternic și viguros al poruncilor dumnezeiești nu va vedea moartea în veac nu înseamnă că nu va vedea moartea trupului, ci nu va vedea pedeapsa Hristos nu mai caută să-i convingă pe adversari prin alte argumente că e Dumnezeu, ci le spune că vor cunoaște că e Dumnezeu prin faptul că va da viață veșnică celor ce vor păzi cuvintele Lui. În păzirea cuvintelor Lui este viață. Căci aceasta îi va convinge să creadă că e Dumnezeu, și aceasta îi va uni cu El.

Când se spune că Sfinții nu vor avea moarte în veac, se vorbește de un veac fără sfârșit. Iar veacul fără sfârșit e Dumnezeu însuși. Căci nimic nu e prin sine fără sfârșit, decât Dumnezeu. Iar Sfinții nu vor avea moarte în veac, pentru că veacul în care sunt e Dumnezeu. De aceea Sfinții nu vor muri în Hristos, Care e Dumnezeu făcut om, fiindcă s-au unit cu El încă din timpul vieții pământești. Iar cei ce nu s-au unit cu El vor rămâne într-o moarte spirituală, chiar dacă nu și în moartea veșnică cu trupul. Învierea lui Hristos a desființat și procesul corupției. Aceasta e o mare taină, însemnând desființarea acestui proces în toate. Cei din iad, sau cei morți spiritual, vor trăi moartea ca pedeapsă. Se vor uni chinurile trupești cu necoruperea trupească. Iar aceasta va face ca pedepsele să fie veșnice și le va imprima o durere cu mult mai mare decât cea care e însoțită de corupere.

(Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Evanghelia Sfântului Ioan)

DUMNEZEU NE CHEAMĂ LA POCĂINȚĂ PE TOȚI

Aceasta este pe scurt istorisirea Evangheliei de astăzi. Biserica ne pune înainte pe samarineancă ca pe o pildă de pocăință sinceră. Pentru că păcătoasă era și ea, dar păcătoși suntem și noi toți, iubiții mei, bărbați și femei, bătrâni și copii. Toți câți coborâm din Adam și din Eva purtăm în noi sămânța păcatului și a pierzării.

Desigur, noi astăzi suntem mult mai păcătoși. Nu trăim ca în vremurile de demult. Trăim în anii marii stricăciuni și corupții. Nici când omenii nu au păcătuit ca acum. Zilele noastre par a fi zilele sfârșitului. Putem să avem case mari, cu radiofoane, cu televizoare; pot copiii noștri să studieze, să avem portofelul plin, să dispunem de automobil, să chefuim și să ne distrăm; dar suntem păcătoși, foarte păcătoși. În vremurile vechi, în satele noastre erau colibe. Dar în colibele cu lumânări și făclii locuiau sfinți. Acum în palate locuiesc demoni. Ne-am schimbat, suntem foarte diferiți de strămoșii noștri. Înainte cu o sută de ani nu exista om necredincios, acum și copii mici îți zic: „Nu există Dumnezeu!”. Altădată, oamenii nu își puneau mâna pe Evanghelie, acum cu ușurință o pun și jură mincinos.

Întâlnirea Domnului Hristos cu samarineanca, *frescă*

Altădată nu înjurau, acum zi și noapte înjură tot ce este sfânt și cuvios. Altădată, suna clopotul și – aripi la picioare! – toți alergau la Biserică și plângeau când treceau Sfintele Taine și udau pământul cu lacrimile lor. Și se făceau minuni. Acum, sună clopotul și din zece creștini, dacă vine unul, iar acesta pândeste momentul când se va termina slujba, ca să iasă afară. Altădată divorțul nu era cunoscut. Acum emit divorțurile ca o fabrică de cărămizi; judecătorii și avocații trăiesc din divorțuri, iar medicii din avorturi. Acolo am ajuns. Și consecința? Vine pedeapsa: cutremure, inundații, secete, boli necunoscute altădată (cum este cancerul care seceră), poluarea aerului, și mai ales riscul radiațiilor care otrăvește totul.